

அஷ்டாவக்ர - ஜனக சம்வாதமாம்

அஷ்டாவக்ர கீதை

(ஸம்ஸ்கிருத மூலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு,)

- பாரத்வாஜ விஸ்வநாதன்

அஷ்டாவக் - ஜனக சம்பவதமாம்

அஷ்டாவக் கதை

(எம்ஸ்குத் முலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

- பாரதிமொஜ விஸ்வநாதன்

Nov. 1937.

[உரிமை பதிவுசெய்யப்பட்டது]

இளங்கோவழிகள் தல்விக் கழக அச்சுக்கூடம், வாலாஜாபாதி.

முன்னுரை

வேதாந்த விஷயத்திற் சந்தேக விபரீதங்கள் தீர்ந்து அனுபவத்தில் நிலைபெற முயலும் சாதகர்க்கேற்ற மன னக்கிரந்த மிதுவென்று ரிபுகீதையைப் பற்றிப் பெரியா ரொருவர் கூறியுள்ளார். மோக்ஷமார்க்கத்தைக் காண் பிக்கும் வேதாந்த நூல்கள், சாதாரணமாக, நூலின் உத்தேசம், தாத்பர்யம், குருசிஷ்யலக்ஷணம், சாதன சதுஷ்டயம், அவஸ்தாத்பர்யம், பஞ்சகோசவிவேகம், தத்வமஸியுபதேசம், நிர்விகல்பஸஹஜஸமாதிகள், ஜீவன் முக்தனியல் முதலாம் விஷயங்களை வரிசையாய் விளக் குவன. அவ்வாறின்றி, முற்கூறிய ரிபுகீதையின் வர்க்கத் தைச் சேர்ந்தவிந்நூலின் அடி முடி நடுவெல்லாம் அதித நிலையொன்றையே காணலாம். அன்னியங்காணு அத்து வித வுபர்நிலையிலு றையும் உத்தம ஞானிகள் தமது சீரியநிலைவிட்டுத் தாழ்ந்துவர மாட்டார்கள் என்பதற்கு இவ் வஷ்டாவக்ரகீத தக்கதோர் சான்றாகும்.

உண்மைநிலை “என்று மெவர்க்கு மியல்பா” யுளதென்றும், ஆதலின் அதையு ரப் பிறமுயற்சி பொன் றும் வேண்டுவதில்லை யென்றும், நினைப்பிற் கெட்டா வந்திலை எதனையும் நினைபாது சும்மா விருத்தலாலேயே விளங்குமென்றும் இதனிற் கூறப்பட்டுளது.

“பற்றற்றுப் பணியற்று மாசற்ற சுயம் பிரகாச
னே நீ. (மற்றும்) சமாதி பழகுக்கிறாயே அதுவே நின்
பந்தம்” I. 15.

“எங்கு மெக்காலுந் தியானத்தை யொழி. சித்தக்
தொன்றுங் கொள்ளற்க. நீ விடுபட்டவனாக, ஆத்மா
வாகவே யிருக்கிறாய். நீனைப்பாலாவதென்?” XV. 20.

“அனைத்துங் கற்பனையே; ஆத்மாவோ கட்டற்ற
பழம் பொருள், என்னுணர்ந்த தீரன் சிறுரைப்போல்
என்ன பழகுவது?” XVIII. 7.

என்று உத்தமாதிகாரிக்கு உபதேசிக்கும் இந்நூல்,

“மனோ நிகரகம் முதலாங் காரியத்தை அஞ்ஞானி
கைவிடுவனேல், அக்கணமே அவன் மனோராஜபங்கள்
புரிந்து வீண்வார்த்தை யாடநேரும்.” XVIII. 75.

என்று மந்தாதிகாரிகளை எச்சரிக்கிறது.

மேலும் சாதகன் எவ்வாறொழுக வேண்டுமென்
னும் விளக்கத்துடனேயே நூல் தொடங்குவதையுங்
காண்க. முதலத்யாயத்தின் மூன்றாவது நான்காவது
சுலோகங்களில் ஆத்மாநாதம் விவேகமும், தேகாத்ம
பாவத்தை யொழித்து போதாத்மாவாய் நிற்கும் நிலையும்
உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸஹஜ ஞானியின் சீரிய நிலை மணமே இத்நா
லெங்குங் கமழும்.

“எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் உலகக் கப்பல்
மனக்காற்றால் இங்குமங்கும் அலைகிறது. (அதனால்)
எனக்கொன்றும் வருத்தமில்லை.” VII. 1.

என்பதால் அகண்டாநுபவத்தே நிலைநின்றோனுக்கு உல
கத் தோற்றத்தால் எவ்விதற்பழு மில்லை யென்றும்,

“எனது சுயவடிவம் ஒளியேயன்றி வேறன்று,
உலகம் ஒளிநுங்கால் (உண்மையில்) நானே யொளிர்கின்
றேன்.” II. 8.

என்பதால் உலகந் தோன்றுங்காலும் அகற்காதாரமாம்
ஞானாக்மாவாகவே அவ்விருப்ப னென்றும், அகலின்,

“கருமமுனைவு எவ்வாறு அறியாமையினாலோ அவ்
வாறேதான் அதைத் துறத்தலும் என்னுமில் வுண்
மையை நன்குணர்ந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.”
XII . 6.

என்றவாறு, அவன் நிவிருத்தியை விழைதலும், பிரவி
ருத்தியை வெறுத்தலுஞ் செய்யாநென்றும் இதனுட்
கூறப்பட்டுள்ளது.

“உற்றதைக் கொண்டு பிழைப்பவனுள், நாடெங்
கும் யதேகச்சைபாய் நடப்பவனுள், அஸ்தமித்தவிடத்
திற்படுப்பவனுமாய் தீரனுக்கு எங்கும் சந்தோஷமே.”
XVIII. 85.

“நச்சங் குருக்துண்டு இன்புறும் யானையை வேப்
பிலை மகிழ்வியாதது போலத் தன்னுளே யுவப்பவனை
இவ்விஷயங்களெவையும் என்னுங் களிப்பிக்க மாட்டா.”

XVII. 3.

“மேனியால் எதனைபுந் தொடாமலே தொன்று
தொட் டெகுதாங்கும் எனக்கு நிகர் சுமர்த்தனெவன்?
நானே நான்! என்னை வணங்குகிறேன்.” II. 13.

இவைமுதலாயின எத்தகையதோர் உவகைப் பெருக்
கிலிருந்து உதித்த கவிதைகளா பிருத்தல்வேண்டும்?

அஷ்டாவக்ர கீதை

வரலாறு.

முன்னொருகால் ஜனகன் தனது ஆஸ்தான வித்வானிடம் சிரவணஞ் செய்து கொண்டிருந்த வேதாந்த நூலொன்றில், “குதிரையேறு மொருவன் சேணத்தின் ஒரு சுவட்டிற் காலூன்றி மற்றொன்றிற் காலெடுத்து வைக்கும் நேரத்திற்குள் பிரஹ்ம ஞான முறலாம்” என னுமோர் வசன மிருந்தது. இமைப்பொழுதில் ஞான முறலா மென்பதே அதன் தாற்பரியம். அத்துடன் ஜனகன் பாடத்தை நிறுத்திக்கொண்டு பண்டிதரை நோக்கி, “இவ் வாக்கியத்தின் உண்மையைத் தாங்கள் நிரூபித்தல் வேண்டும். குதிரை கொண்டுவரச் சொல்லவா?” என வினவினான். ஞானானுபவத்தை யருள்வது தன்னாலாகாதென்ப பண்டிதர் தாழ்ந்தார். அவ் வசனம், ஒன்று பொய்யாகவோ, அல்லது மிகையாகவோ விருத்தல் வேண்டு மென்றான் மன்னன். “இவ் வாக்கியத்தை நிரூபித்தல் என்னாலாகாதென்பதனால் அது பொய்யெனலாகாது. மெய் யுணர்ந்த ஆன்றோர் வாக்கன்றோ அது?” என்றார் பண்டிதர். அரசன் அதிருப்தியுஞ் சினமுங் கொண்டு பண்டிதரைச் சிறைச்சாலைக் கனுப்பினான். அவ்வாறே அவ்வாக்கியத்தை நிரூபிக்க வியலா அறிஞர் யாவரையும் ஒவ்வொருவராகத் தலைமை வித்வானுக்குத் துணையாக அனுப்பிவந்தான்.

இந் திலையில் வயதிற் சிறியவரும், அறிவிற் பெரிய வரும், வடிவில் எண்கோண ஒற்றவருமாம் முனிவ ரொருவர் ஜனக ராஜ்ய எல்லைக்குட் காணப்பட்டார். அஷ்டாவக்ர ரென்பது அவரது காரணப்பெய ரென்பது மிகத்தெளிவாம். கற்றோரனைவரையும் ஒவ்வொருவராகச் சிறைப்படுத்தி வரும் அரசனது வரலாற்றைக் கேள்வி யுற்ற அஷ்டாவக்ரர் தான் அரசனைச் சமாதானப்படுத்தி அறிஞர்களை விடுவிப்பதாக வாக்களிக்கவே, மக்களிற் சிலர் அவரை யோர் பல்லக்கில் அரண்மனைக்கிட்டுச் சென்றனர்.

சபையை யணுகும் முனிவரை அரசன் எழுந்து வணங்கிக் கௌரவித்தான். பண்டிதர்களைச் சிறைப்படுத் துங் காரணத்தை அஷ்டாவக்ரர் அரசனிடம் நேரிற் கேட்டறிந்து கொண்டதும், அவர்களனைவரையும் விடு விக்கச் சொன்னார். ஜனகனும் தனதுபத்தைத் தீர்க்க வல்லவனும் ஒருவனே இவ்வாறு தன்னைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கூடுமென் னுணர்ந்து, அறிஞர் யாவரையும் விடுவித்தபின் முனிவரை நோக்கி, “குதிரை கொண்டு வாச் சொல்லவா?” எனவினவினான். அதற்கவர், “அரசே! அவசரப்படேல். தாங்கள்கோரும் உண்மையை யுணர்த்துதற் குரிய தனியிட மொன்றிற்குப் போ வோம்” என்றார்.

அஷ்டாவக்ரார் பல்லக்கிலும் அரசன் டுடைகுழக் குதிரையிலுமாகக் கானகஞ் சென்றனர். காடு சமீபித்த தும் முனிவர், “அரசே! நிற்பரிவாரங்கள் யாவும் திரும் பிப் போகட்டும். நாமிருவர்மட்டுந் தனித்திருப்போம்.” என்றார். அவ்வாறே செய்தபின் மன்னவன் குதிரைமீது சேணத்தின் ஒரு சுவட்டைமிதித்துக் கொண்டு, “முனி யரசே! தபையுரிக!” என வேண்டினான். அஷ்டாவக்ர ரோ அமைதியுடன், “அரசே! தாங்கள் கூறும் தாலிலேயே இவ்வுண்மை குருவிறற் சீடனுக் கருளப் படுவதெனக் கூறியுளதே! நாமிப்போது அத்தகைய சம் பந்தத்தோ டிருப்பது உறுதிதானா?” எனக் கேட்டார். ஜனகன் முனிவரைவணங்கிச் “சீடனானேன். அநுள் புரிக” என்றான். மீண்டும் முனிவர், “ஜனகா! உண்மைச்சீடன் தன்னையுந் தனதையுங் குருவுக்காரப் பிக்க வேண்டுமே!” எனலும், அரசன் “அவ்வாறே” என்றான். அஷ்டாவக்ரரும், “அவ்வாறே!” என்றி யம்பிக் கணத்தில் மறைந்தேகினார். ஜனகன் ஸ்தம்பித் துப் போனான். இருந்த விடத்திலேயே சிலையென நின் றான். பொழுதாயிற்று. அஸ்தமித்து இருளெங்குஞ் சூழ்ந்தது.

நெடுநோங் காத்திருந்தும் மன்னன் திரும்பாமை கண்ட குடிகள் கவலைமிகுந்து அவனைத் தேடலுற்றனர்; காட்டினுட் சென்று தப்பமெனநிற்கும் மன்னவனைக்

கண்டனர். அவனோ ஜனத்திரளையோ அதன் வினாக்
களையோ உணரவேயில்லை. மக்கள் அரசனது நிலையைக்
கண்டு வியப்பும் வருத்தமு முற்றனர். அஷ்டாவக்ர
ரோ எங்குங் காணப்படவில்லை. அவரோர் மாயாவி
யென்று மந்திரிகளும் பிறருஞ் சினமுற்றனர்; அரசனைப்
பல்லக்கில் அரண்மனைக்கிட்டுச் சென்றனர். அவனது
நிலையில் யாதொரு மாறுதலுங் காணப்படவில்லை. அரச
னைப் படுக்கவைத்து அமைச்சர் கவலையுடன் காத்திருந்
தனர். மதுநாட்காலையும் அரசன் அவ்வாறே யிருத்தல்
கண்ட அமைச்சர் அஷ்டாவக்ரரைக் கண்டுபிடித்துக்
கொண்டு வரத் தூதர்களை யேவினர்.

அஸ்தமித்ததும் தூதர்களிற் சிலர் அஷ்டாவக்ர
ரைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். முதன் மந்திரி அவர்
மீது மிகவுங் கோபமுற்றிருந்துங் காரிய சாதகங்கருதி
அதை வெளிக்காட்டாது, அரசனது பரிதாபகா நிலை
மைபயும் அது பற்றிய பொதுஜனத் துயரையுங் கவ
லையையும் அவருக்கு விளக்கக்கூறி அரசனை மீண்டும்
சுயநிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென மன்றாடினான்.
அரசனது இந்நிலைமைக்கு அஷ்டாவக்ரரே காரணமென்று
அமைச்சர் கூறலும், முனிவர், “அரசனையே நேரில்
அதுபற்றி வினவுங்கள்” என்றார். மந்திரிகள் அது
அசாத்தியமெனவே, அஷ்டாவக்ரர் அரசனை “ஜனசா!”
எனக் கூப்பிட்டார். அரசனும், “ஸ்வாமீ!” என்று

“அவரை வணங்கினான். அமைச்சர் திகைத்தனர். முனிவர் மீண்டும் அரசனை நோக்கி, “ஜனகா! நானுன்னைப் பரிதாபகர நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டதாக இவர்கள் பகர்கின்றனர்! இது உண்மைதானா, சொல்.” என்றார். ஜனகன் “யாரப்படிச் சொல்வது?” என வெகுண்டான். மந்திரிகள் பிரதானிகள் யாவரும் நடுங்கினரேனும், மன்னனை நன்னிலையுறுத்த முனிவரை மீண்டும் வேண்டினார். “அவ்வாறாயின் அரசனை என்னுடன் தனியேவிட்டு ஆனைவரும் அகலுங்கள்” என்றார் முனிவர்.

தனிமையில் முனிவர் மன்னனை நோக்கி, “ஜனகா! நீயே லிவ்வாற்றிருக்கிறாய்? உலகியலுக்கு மாறாக நடப்ப தெதற்கு? எல்லோரையும் போலவே யிருப்பதுதானே” என்றார். “ஐயனே! நான் உம்மவன். உமதானைப் படியே நடப்பேன்” என விடைபளித்தான் மன்னவன். “பிரஹ்மஞானம் நற்பக்குவிகட்கே புகட்டற்பாலது. இதுவரையுன்னைச் சோதித்தேன். உணவருந்திவா. பின் னார்ப்பேசலாம்” என்றார் அவ்ந்தாவகார். அவ்வாறே யுண்டபின் ஜனகன், “பிரஹ்மானுபவ முறுவ தெவ்வாறு? விடுதலைவழி யாது?” என்று முனிவரை வினவினான். “பிரஹ்மம் உன்னினும் வேறும் அன்னியமன்று. அதை யுணரக் தேசகாலமேதுமில்லை. அதுவே நீ அதுவே எல்லையிலா நிச்யபரிபூரண ஆத்மா” என்றுபதே

சித்தார் அஷ்டாவக்ரர். அன்றிரவு ஜனகனுக்கும்
அஷ்டாவக்ரருக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையே
அஷ்டாவக்ர கீதை.

மறுநாட்காலே அரண்மனை சார்ந்த அமைச்சர் அரசன்
எப்போதும் போலவே ஸஹஜமாயிருப்பது கண்டு
சந்தோஷமுற்று முனிவரை வாழ்த்தினார். அரசன்
தனது சபையைக்கூட்டி என்றும் போன்றே தன் வே-
லையி லீடுபட்டான். அச்சபையில் அஷ்டாவக்ரர் அரசனை
நோக்கி, “வேந்தே! நூல்களிற் கூறியவாறு கணத்தில்
ஞாலனுபவ முறுவதுபற்றி, அஃ தெங்ஙனங் கூடுமென
ஐயமொன்றிருந்ததே. இப்போதெப்படித் தோன்றுகிற
தென்று சபையோர்க் கியம்பல்வேண்டும்” என்றுரைத்-
தார். மிக்க வணக்கத்துடன் அரசன், “ஐயனே!,
எனதையும் முற்றிலுந் தவருணது. எனது அபக்ருவத்-
தாலேயே சாஸ்திர வாக்கியத்தின் உண்மையைச்
சந்தேகித்தேன். அதன் ஒவ்வோரொழுத்தும் உண்-
மையே.” என்றொப்புக்கொண்டான்.

அஷ்டாவக்ர கீதை

அத்யாயங்களின் விவரம்

குறிப்பு:-

அஷ்டாவக்ர முனிவருக்கும் ஜனகமகிபனுக்கும் நிகழ்ந்த சர்வாதவடிவாம் இக்கீதை இருபது அத்யாயங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் 1, 3, 5, 8, 9, 10, 11, 15, 16, 17, 18, என்னும் இப்பத்தேராத்யாயங்கள் அஷ்டாவக்ரருடைய உபதேசம். 2, 4, 6, 7, 12, 13, 14, 19, 20, என்னும் இவ்வொன்பதாத்யாயங்கள் ஜனகன் குருவருளாற் சுவானுபவ முரைத்தலாம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

I	(அஷ்டாவக்ரர்) ஜனகனுக்குச் சொல்லுப லக்ஷணத்தை விளக்கி ஸஹஜஞ்ானத்தை யுபதேசித்தல்.	1
II	(ஜனகன்) தத்துவதுட்ப முணர்ந்து வியப்புடன் சுவானுபவ முரைத்தல்	4
III	(அஷ்டாவக்ரர்) புறப்பற்றையும் அகப் பற்றையும் நிந்தித்து ஞானியினியல்பைப் பகர்தல்.	7
IV	(ஜனகன்) ஞானநிலையின் பெருமையை யுரைத்தல்.	9

V (அஷ்டாவக்ரார்) உலகும் உலகானுப
வங்களும் கற்பனையென்று அனைத்திலுஞ்
சமத்துவ முற்றுச் சொருபத்திற் கரைந்து
போவென் றுபதேசித்தல். 10

VI (ஜனகன்) வரையுற்ற ஜடவுலகிற்கு
ஆதாரமா யிருப்பவனே யானாதலின், அத
னைத் தள்ளலுங் கொள்ளலும் ஒழித்தலு
மில்லை யெனல். 11

VII (ஜனகன்) அகண்டானுபவத்தேநிலை
பெறின் உலகத் தோற்றத்தாற் சாதக பா
தகங்கள் எவையுமில்லை யென்றும், அதன்
பரல் விருப்போ வெறுப்போ உண்டாகா
தென்றும் உரைப்பது. 12

VIII (அஷ்டாவக்ரார்) பந்தமுக்திகளின் இயல்
பைக்கூறி, அகந்தையற்று எதனையுந் தள்
ளாது கொள்ளா திருத்தல் வேண்டுமெனல். 13

IX (அஷ்டாவக்ரார்) இரட்டைகளை விடுத்த
லாற் பரஞானம் உதயமா மென்றும், ஸம்ஸ்
கார நாசமே ஸம்ஸார நாச மென்றும்,
அதுவே யுண்மை நிலை யென்றும் போ
திப்பது. 14

XIII

- X (அஷ்டாவக்ரர்) நிலைபாதனவாம் அறம்
பொருளின்பங்களை அறவே நீத்து, அவர்
வற்று ஓய்ந்து சுகமேயிருத்தல்வேண்டு
மென்றுபதேசித்தல். 15
- XI (அஷ்டாவக்ரர்) உலகியல் முழுதும் பிரகி
ருதியின் தர்மமென்றும், நினைப்பே துக்கத்
தின் காரணமென்றும், அனைத்திற்கும்
ஆகாரமாம் ஆக்மாவில் நிலைத்தவனே சாந்
தி சுகத்தை யடைவ மென்றுங் கூறுவது. 16
- XII (ஜனகன்) உடல்வாக்குளச் செயல்
களில் முற்றிலும் பற்றற்றுத் தன்னிலை
நிற்றலைப் பகர்வது. 18
- XIII (ஜனகன்) இயல்பாம் சொரூப நிலையில்
எவ்விகற்பமின்றி யின்புறும் அனுபவத்தை
யுரைத்தல். 19
- XIV (ஜனகன்) நினைப்பற்றிருத்தலே யியல்
பாகி, அதனால் அவாவற்று உள்ஞ்ஞார்வில்
நிலைபெற்றுச் சுதந்தரமா யுலவும் ஞானி
யின்போக்கை ஏனையோரறியொணா தென்
றியம்புவது. 20
- XV (அஷ்டாவக்ரர்) விஷய வேட்கையால்
மறைந்து, அஃதற்றால் விளங்குவதும்,

தோன்றி மாறி மறையு முலகிற்கு ஆகாரமா
வதுமாம் ஞானமயப் பரம்பொருளே நீ;
அந்நீயொருவனே அனைத்தும்; ஆதலின்
எவ்விகற்பும் எந்நினைப்புந்தியானலக்யமு
மற்றுச் சுகமேயிருவென் நுபதேசிப்பது.

21

XVI (அஷ்டாவக்ரர்) அனைத்தையும் மறக்
தலாலேயே ஆக்மானந்த முறலாமென்
றும், எம்முபற்சியுமற்ற நிர்விஷய நிலையே
நிகரிலா விற்பநிலைபென்றும், அதன்கண்
நிலைபெற விருப்பு வெறுப்பற்று, நினைப்
பற்று, நானெனதற்றிருத்தல் வேண்டு
மென்றும் உபதேசிப்பது-

24

XVII (அஷ்டாவக்ரர்) ஆக்மாராமனது ஸமா
ஸானந்தத்தையும், உயரியல்பையுங் கூறு
வது.

25

XVIII (அஷ்டாவக்ரர்) அனைத்தையுந்துறந்து
என்று மெவர்க்கும் இயல்பாம் தன்னிலை
யிற் சும்மாவிருத்தலே சுகமென்றும், பிற
சாதனைகள் சிறுவர்க்கே பென்றும், தன்
னிலை நின்றவன் உலகவிஷ்ணுணன், அவ
னுக்கு எக்கடமையும் இரட்டையும், விகற்
பமு மில்லையென்றும், ஜீவன் முக்தனது
இயல்பு விசித்திரமானது, தீனர்களாம் பா
மார்க்குந் தீரனும் அவனுக்கும் வெகுதூர

மென்றும், சுதந்தரமே நற்கதியளிப்பதென்
 றும், ஞானியின் கட்டற்ற வியல்புநிலையே
 சாதகரின் நியம நிலையைக் காட்டிலும் அழ
 கிய தென்றுர், ஞானியை ஞானியே யறித
 லியலு மென்றும், விருப்பு வெறுப்புகள்
 தோன்றுதற்கு அன்னிய மேதுமேயின்றி
 எந்நிலையிலும் ஏகமாம் அவனதனுபவம்
 உரைக்கொணு தென்றும், அவன் வாழ்
 விலுஞ் சாவிலும், தனிமையிலும் ஜனக்
 கூட்டத்திலும் மெய்ப்பொருளில், நிலைத்த
 வனாய்ச் சமனாயிருப்பா னென்றும்
 உரைப்பது.

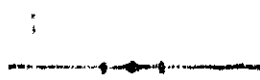
28

XIX (ஜனகன்) அனுபவ ஞானத்தால் விகற்ப
 நினைவனைத்தையும் களைந்து சுயபுற
 மையில் நிலைத்துள்ள தனக்கு அதையன்றி
 வேறொன்றுமேயில்லைபெனச் சுவானுபவ
 முரைத்தல்.

42

XX (ஜனகன்) தூயவறிவாந் தன்னிடங்
 கருவி காணுதிகள், இரட்டைகள், முப்புடி
 கள், வீணைகள், உலகம், ஜீவர்கள், மாயை,
 சுப்சாரம், போஷணம் முதலா மேதுவுமே
 யில்லைபெனல்.

43

ஓம்
தக் ஸத்

அஷ்டா வக்ர கீதை

அத்யாயம் 1.

ஜனகன்:—

1. இறைவ! ஞானத்தையும் முக்தியையும் அவா
வின்மையையும் பெறுவதெப்படியென்று எனக்
கருளல்வேண்டும்.

அஷ்டாவக்ரர்:—

2. அன்ப! முக்தியை நீ விரும்புவையேல் விஷயங்
களை நஞ்செனத்தள்ளு; பொறுமை, நேர்மை, வாய்
மை, தயை, திருப்தி யென்னு மிவற்றை அமு
தெனப்பேண்.
3. மண், நீர், தீ, காற்று, வெளியென்னு மிவை நீ
யல்ல. முக்திபெற, இவற்றின் சாக்ஷியாகிய அறி
வுருவாம் ஆன்மாவை யுணர்.
4. உடலை யொதுக்கி அறிவிலே யமைதியாய் நிலைத்
தால் இப்பொழுதே நீ சுகமும் சாந்தியும் முக்தி
யும் பெற்றவனாவை.
5. அந்தணர் முதலாம் மரபுனக்கில்லை, ஆச்ரமமு
மில்லை; பொறிகளுக்குப் புலப்படாது பற்றற்று
வடிவற்று அனைத்தின் சாக்ஷியாயிலகுமதே நீ; சுக
மாயிரு.

6. மனோமயமாம் தர்மா தர்மங்களும் இன்ப துன்பங்களும் உனக்கில்லை. செய்பவனும் அனுபவிப்பவனும் நீ யல்லை. உத்தமனே! நீ என்னும் விடுதலை யுற்றவனே.
7. அனைத்தின் ஏக சாக்ஷியே நீ; நித்திய விடுதலை நிறைவே நீ; காண்பவனை அன்னியமாய்க் காண்பதே உனது பந்தம்.
8. செய்பவன் நானென்னும் அகங்காரப் பெருங்கரு நாகத்தாற் கடிபட்டனை; செய்பவன் நானல்ல வென்னும் நம்பிக்கை யழுதருந்தி இன்புறு.
9. தூய ஞான மொன்றே நானென்னும் நிச்சய நெருப்பினால் அஞ்ஞானப் பெருவனத்தை யெரித்துத் துயரற்றுச் சுகமாயிரு.
10. எதனிடம் இஃதனைத்தும் கயிற்றாவுபோற் கற்பிதமாயிலகுமோ, அப்பேரின்பப் பெருக்காம் அறவே நீ; சுகமே யிரு.
11. தன்னை முக்தனெனக் கருதுவோன் முக்தனே. பத்தனெனக் கருதுபவன் பத்தனே. “மதியெதுவோ கதியதுவே” என்னுமிப் பழமொழி இங்கே யுண்மையாம்.
12. ஆக்மா சாக்ஷி, விபு, பூரணம், ஒன்று, விடுதலை வடிவு, தொழிலற்றது, பற்றற்றது, அவாவற்றது, அமைதிமயம்; மாயையால் ஸம்ஸாரிபோலிலகும்.
13. சிகாபாஸ (ஜீவ)னே நானென்னும் மயலொழிந்து வெளியும் உள்ளுமாம் பாவனைபகன்று இரண்டற்ற நிச்சலபோதமாம் தன்னையே கருது.

14. தேகாபிமானக் கயிற்றால் வெகு காலங் கட்டுற்
றனை. மைந்தா! அறிவே நானெனும் ஞானவாளால்
அதைத் துணித்துச் சுகமே வாழ்.
15. பற்றற்றுப் பணியற்று மாசற்ற சுயம்பிரகாச
னே நீ; (மற்றும்) சமாதி பழகுகுரையே அதுவே
நின் பந்தம்.
16. இப் படைப்பனைத்தும் உன்னால் வியாபிக்கப்
பெற்றது, உன்னுளே திகழ்வது; தூய ஞான
வடிவே நீ; அற்ப நினைப்புறாதே.
17. எதனையு மெதிர்பாராது, சித்த விகாரமற்றுச்
சுமைபற்று அகங்குளிர்ந்து, ஆழ்ந்த புத்தியுடன்,
குழம்பாது ஞானவாசனை மாத்திரையிரு.
18. உரு வற்றதெலாம் பொய்யென்றும், உருவற்
றதே மாறாதென்றும் உணர். இவ் வுண்மை யுப
தேசத்துடன் இனியுனக்குப் பிறப்பில்லை
19. கண்ணாடியுள் வடிவத்தின் உள்ளும் புறமும்
எவ்வாறு அதுவேயோ அவ்வாறே இவ் வுடலி
னுள்ளும் புறம்பும் பரமேசனே.
20. சூடத்தினுள்ளும் வெளியும் எங்கும் நிறைந்த
எக வானமேபோல், சிருஷ்டித் திரளனைத்தினும்
இலகுவது நீக்கமிலா நிறைவாம் சாசுவதப் பிரஹ்
மமே.

முதலாம் அத்யாயம்
முற்றிற்று.

அத்யாயம் II.

1. படைப்பிற்கப்பால் மாசற்றிலகும் அமைதிமய அறிவே நானாயிருக்க, ஆகா! இத்தனை காலம் மயக்கத்தால் நான் ஏமாறிய தென்னே!
2. நானொருவனே இவ்வுடலை பொளிர்விப்பது போல் உலகையும் ஒளிர்விக்கிறே னாதலின் உலகனைத்தும் என்னது, அல்லது ஒன்றுமே யென தல்ல.
3. உடலுடன் உலகையும் நீத்தலும், ஏதோவோர் நுட்பத்தாலே பாம்பொரு ளெனக்குத் துலங்குவ தென்னே!
4. அலைகளும் நுரை குமிழிகளும் நீரினும் வேறன்மை போன்றே ஆத்ம வெளிப்பாடாம் உலகம் ஆத்மாவினும் வேறன்று.
5. ஆயுங்கால் ஆடை நூல் மாத்திரமே யாதல் போல இப் படைப்பும் விசாரிக்குங்கால் ஆன்ம மயமே யாம்.
6. கருப்பஞ் சாற்றி லுண்டாகும் சர்க்கரை அக்னாலே (சாற்றிலே)யே வியாபிக்கப்படுவதுபோல் உலகம் என்னிட முண்டாகி இடையறா தென்னால் வியாபிக்கப்பெறும்.

7. தன்னை யுணராமையால் உலகு தோன்றும்;
தன்னை யுணரின் உலகு தோன்றாது. கயிற்றைக்
காணாமையால் அரவு தோன்றும்; காணின், அரவு
தோன்றாது.
8. எனது சுயவடிவம் ஒளிபே யன்றி வேறன்று;
உலகம் ஒளிநுங்கால் (உண்மையில்) நானே
பொளிர்கின்றேன்.
9. கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியெனக் கயிற்றிற் பாம்
பென வெயிலிற் கானலென அறிபாமையால் அகி
லம் என்பால் விகற்பிக்கப் பெற்றிலகுவ தென்
னே!
10. என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்ட வுலகு என்னி
டமே பொடுங்கும்; மண்ணிற் குடமும் ஜலத்தில்
அலைபும் பொன்னிற் பணியும் போல.
11. பிரமன் முதற் புழுவரை யகிலத்தின் அழிவி
லும் அழிவின்றி நிற்கும் விந்தைமிகும் யான்
போற்றி!
12. உடலுற்றாலும் ஒருவனுயிலகும் நானே நான்!
எனக்கே நமஸ்காரம். போதல் வருதல் எங்கு
மெனக்கில்லை. அகிலத்தும் பரந்து நிற்பவன் யான்.
13. மேனியால் எதனையுந் தொடாமலே தொன்று
தொட்டுலகுதாங்கும் எனக்கு நிகர் சமர்த்தனை
வன்? நானே நான்! என்னை வணங்குகிறேன்.

14. என்னே நான்! என்னை வணங்குகிறேன். ஒன்றுமெனக்கில்லை; இன்றேல் மனவாக்குகளுக் கிலக்காம் அனைத்து மென்னதே.
15. அறிவான் அறிவு அறிபொருள் என்னு மிம்மூன்றும் உண்மையல்ல. அறியாமையால் இவை எங்கு விளங்குமோ அக் களங்கமிலாப் பொருளே யான்.
16. அந்தோ! துன்பத்தின்மூலம் துனிதம். அதற்கு “முன்னே காண்பது முழுவதும் பொய். ஏகமாம் தூய ஞான ரஸமே நான்” என்பதினும் வேறு மருந்தில்லை.
17. “ஞான மாத்திரன் யான்; அறியாமையற்றி (தேகாதி) உபாதிகள் என்னாற் கற்பனை யுற்றன” வென்று நிதம் ஆயுமெனக்கு விகற்பமிலா நிலை வாப்த்தது.
18. பந்த மெனக்கில்லை; மோகஷமுமில்லை. ஆதார மற்ற குழப்பமும் அடங்கியது. என்னே! அகிலம் என்னிடமே யுளது; (ஆயினும்) உண்மையில் என்னிடமில்லை.
19. உடலுட னிவ்வுலகம் ஒன்றுமேயில்லை யென்றும் ஆக்மா தூய அறிவுமயமென்றுந் துணிந்தேன். ஆதலினிப்பொழுது கற்பனை யெதனிடம்?
20. சரீரமும் சுவர்க்க நாகங்களும் பந்த முக்திகளும் பயமும் — இஃகனைத்துங் கற்பனையே. ஞானாத்மாவாம் எனக் கிதனென்ன?

21. அகோ! துவிதங் காணு வெனக்கு ஜனக்கூட்
முங் காடுபோலாகியது. எதனிடம் யான் இன்
புறுவேன்?
22. உடல் நானல்ல; எனக்குடலில்லை. ஜீவனும்
நானல்ல; ஞானமே நான். வாழ்க்கை விழைவே
என் பந்தமாயிருந்தது.
23. எலையிலாப் பெருங் கடலா மென்னிடம் மன
மாங் காற்றெழுதலும் பற்பல வலகத் திரைகள்
திடீரென விந்தையாய்க் கிளம்புகின்றன.
24. எலையிலாப் பெருங்கடலா மென்னிடம் மனக்
காற் றொடுங்கலும் ஜீவனும் வியாபாரியின் உலகக்
கப்பல் அழிவடைகிறது.
25. கரையிலாப் பெருங்கடலா மென்னிடம் ஜீவ
தரங்கங்கள் இயற்கையாகவே உண்டாகி மோதி
விளையாடி யொடுங்குகின்றன.

இரண்டாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் III.

1. அழிவிலா ஒன்றும் ஆக்மாவை உண்மையி
லுணர்ந்த ஆக்ம ஞானியுந் தீரனுமாம் உனக்குப்
போருள் தேடுவதில் உவகை பெவ்வா றுண்டா
கும்?

2. கிளிஞ்சி லென்றறியாததனால் வெள்ளித் தோற்
றத்தில் ஆசையுண்டாவதுபோல், அந்தோ! ஆத்
மாவை யுணராததனால் மோகத்தாற் காணும் விஷ
யங்களில் விருப்பமுண்டாம்.
3. கடலில் அலைகள் எதனிடம் இவ்வுலகு விளங்
குமோ அதுவே நானென் றறிந்தபின்னும் ஏழை
போல் நீ பதறுவ தேன்?
4. எழில் மிகுந்த தூய வறிவாந் தன்னைக் கேள்வி
யுற்றுஞ் சிற்றின்பப் பற்று மிகுந்தோன் மாசுறு
கின்றான்.
5. படைப் பனைத்திலுந் தன்னையும் தன்னிடம்
படைப் பனைத்தையும் காணும் முனிவனுக்கும்
மமகாரத் தொடர்பிருத்தல் மிகு விந்தையே!
6. அத்துவித வுயர் நிலையை நாடுந் தீவிர முழுசுஷு
வும் காம வயப்பட்டுக் காதல் பயின்று சீரழிதல்
விந்தையே!
7. பலமிகக் குன்றி முடிவு காலத்தை யடுத்திருந்
தும் ஞானப் பகையாய்க் கிளம்பிய தென்றறிந்த
காமத்தை விழைதல் விந்தையே!
8. நித்யா நித்ய விவேகமுற்று இம்மை மறுமை
களில் விருப்பற்ற முழுசுஷுவுக்கு மோகத்தின்
பாற் பயமுண்டாதல் விந்தையே!
9. உபசரிக்கப் பெற்றாலுந் துன்புறுத்தப் பட்டா
லுந் தீரன் ஆத்மாவையே என்றுங் காண்பவனாய்
மகிழ்வுஞ் சினமு முருன்.

10. இ ய ங் கு ந் தன்னுடலைப் பிறனுடலெனக்
காணும் பெருந்தகை புகழ்ச்சியிலும் இகழ்ச்சியி
லும் எவ்வாறு குழம்புவன்?
11. இவ்வகிலத்தையும் மாயா மயமாய்க் குதூகல
மற்றுக் காணும் மதியுரத்தோன் சாவுமிக நெருங்
கினும் அச்ச முறுவனோ?
12. ஆத்மஞான நிறைவெய்தி அவாவின்மையிலும்
பற்றற்ற மனத்தனும் மஹாத்மாவுக்கு எவரே
இணையாவர்?
13. தனதிபல்பினாலேயே தோன்றுமீ தொன்று
மில்லை பென்றுணர்ந்த மதியுரத்தோன் கொள்ளு
தற்குந் தள்ளுதற்கு முரிய தொன்றைக் காண்
பனோ?
14. இரட்டைகளும் மனவெழுச்சியும் அகத்தழுக்கு
மகன்றோனுக்குத் தானே நேரும் அனுபவத்தால்
ஆன்பமுமில்லை; மகிழ்வுமில்லை.

மூன்றாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் IV.

1. விஷயானுபவங்களுடன் வினையாடும் தீரனும்
ஆத்ம ஞானியைச் சம்சார பந்தத்தைச் சுமக்கும்
பாமரருடன் ஒப்பிடுதல், அந்தோ! தகாதது.

2. இந்திரன் முதலாம் தேவர்கள் யாவரும் தீனர் களாய் எந் நிலையுற விருப்புவரோ, ஆங்குறையும் யோகி (அதனால்) மகிழாததென்னே!
3. புண்ணிய பாபங்களின் பரிசும் ஞானியி னுள் ளத்தைத் தீண்டுவதில்லை. புனை, வானத்தே படிந் ததுபோற் காண்கினும் படியாததுபோல.
4. இவ்வுலகனைத்தும் ஆத்மாவேயென் றுணர்ந்து சுதந்தரமாய் வாழும் மஹாத்மாவைத் தடை செய் யத் தக்கோனெவன்?
5. பிரமன்முதற் புழுவரை யுள்ள நால்வகைப் படைப்புக் கூட்டத்தில் வேண்டல் வெறுத்தல் களைத் துறக்குந் திறலோன் அனுபவ ஞானி யொருவனே.
6. உலகிறையாம் இரண்டிலாப் பொருளே தா னென்று யாரோ ஒருவன் உணர்கிறான். அவன் சித்தம்போற் சஞ்சரிப்பன். எதனினும் பயம் அவனுக்கில்லை.

நான்காம் அத்யாயம்
முற்றிற்று.

—
அத்யாயம் V.

1. எதனோடும் பற்றுனக்கில்லை; தூயவனாம் நீ துறக்க விரும்புவதேன்? திருசியத்திரளைக் கரைத்து இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.

2. கடலினின்று குமிழிகள்போல உன்னிட
மிருந்து உலக முதிப்பதென்று, ஒன்றும் ஆக
மாவை யுணர்ந்து இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.
3. கயிற்றிரைவுபோல் வெளிப்படையாய்க் கண்
முன் கோன்றினும், அஃதோர் தனிப் பொருளன்
மையின் அமலனும் உன்னிடம் உலகில்லையென்று
இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.
4. இன்பதுன்பங்களிலும் ஆசை நிராசைகளிலும்
வாழ்விலுஞ் சாவிலுங்கூடச் சமனாய்ப் பூரணனாய்
இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.

ஐந்தாம் அத்யாயம்.

முற்றிற்று.

அத்யாயம் VI.

1. வானம்போல் எல்லையற்றவன் யான், உலகோ
குடம் போன்ற ஜடம் என்னுமிதுவே ஞானம்.
ஆகலினிதனைத் தள்ளலுங் கொள்ளலும் ஒழித்தலு
மில்லை.
2. மஹா சமுத்திரம் போன்றவன் யான்; உலகோ
அலைபோன்றது, இதுவே ஞானம். ஆகலின் இ
தனைத் தள்ளலுங் கொள்ளலும் ஒழித்தலுமில்லை.
3. கிளிஞ்சில் போன்றவன் யான்; உலகக் கற்பனை
வெள்ளிபோன்றது. இதுவே ஞானம். ஆகலின்
இதனைத் தள்ளலுங் கொள்ளலும் ஒழித்தலுமில்லை.

4. அகிலப் படைப்பிலும் உள்ளவன் யானே. மேலும் அகிலப் படைப்பும் என்னுளே யுளது. இதுவே ஞானம். ஆகலி னிதனைத் தள்ளலும் கொள்ளலும் ஒழித்தலுமில்லை.

ஆறும் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

— —

அத்யாயம் VII.

— —

1. எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் உலகக்கப்பல் மனக் காற்றால் இங்குமங்கும் அலைகிறது. (அதனால்) எனக்கொன்றும் வருத்தமில்லை.
2. எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் இயற்கையால் உலகத்திரை யுண்டாயினும் ஒடுங்கினும், அதனால் வளர்வுந் தேய்வு மெனக்கில்லை.
3. எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் ஐகமோர் கற்பனையே; நான் அமைதிமயன், வடிவற்றவன், என்னும் ஞானத்தே யான் நிலைபெற்றேன்.
4. ஆத்மா விஷயங்களிலில்லை; வரையற்ற மையற்ற ஆங்கே விஷயமில்லை - என்று பற்றற்று அவாவற்று அமைதியுற்ற யான் இதனில் நிலைபெற்றேன்.

5. நானோஞானமயன்; உலகோ இந்திரஜால நிகர்.
ஆதலின் எவ்வாறு எதனிடம் எனக்கு வேண்டல்
வெறுத்தலுண்டாம்?

ஏழாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் VIII.

1. எப்போது மனம் ஏதோ வொன்றை விரும்பு
வதும் வருந்துவதும், தள்ளுவதுங் கொள்ளுவ
தும், உவப்பதுஞ் சீறுவதும் உண்டோ, அப்
போதே பந்தம்.
2. எப்போது சித்தம் எதனையும் விரும்பாது வருந்
தாது, தள்ளாது கொள்ளாது, மகிழாது சீறுதிருக்
குமோ அப்போதே முக்தி.
3. எப்போது மனம் சில விஷயங்களிற் பற்று
றுமோ அப்போதே பந்தம். எப்போது சித்தம்
எவ் விஷயத்திலுந் தோயாதோ, அப்போதே விடு.
4. நானற்றபோழ்து விடுதலை; நானுற்ற காலே பந்
தம் என்று விளையாடல்போ லறிந்து எதனையுந்
கொள்ளாது தள்ளாதிரு.

எட்டாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் IX.

1. செய்ததுஞ் செய்யாததும் (பிற) இரட்டைகளும் எப்பொழுதெவனுக் கோய்ந்தன? என் றிங்கே யறிந்து உதாசீனமுற்றுச் சங்கற்பமற்று (சர்வத்) தியாகமே சிறந்த தென்றிரு.
2. அன்ப! ஏதோவோர் புண்ணியவான் உலகியலை யுணர்ந்து வாழ்க்கை வேட்கையுந் போக விருப்பம் அறிதல் விருப்பம் அடங்கப் பெறுகிறான்.
3. இஃதனைத்தும் நிலைபாடு, தாப மூன்றால் மா சுற்றது, சாரமற்றது, இகழ்ந்து தள்ளற்பாஸ தென்று நிச்சயித்தவன் சாந்தியடைகிறான்.
4. எங்கே மாந்தர்க்கு இரட்டைகளே யில்லையோ ஆங்கே காலமென்ப தென்ன, வயதாவ தென்ன? அவற்றைப் புறக்கணித்து நேர்ந்தவாறிருப்பவன் பூரணனாவான்.
5. மஹர்ஷிகளும், சாதுக்களும், யோகிகளும் வெவ்வேறு கொள்கையுந் நிருப்பதைக் கண்டு வெறுப்பெய்திய எவனே சாந்தியுறான்?
6. உதாசீனம் சமத்துவமென்னும் யுக்திகளால் ஞான ஸ்வரூபானுபவத்தை யருளி உலகச்சுழ்வி னின்றுங் காப்பவன் குருவன்றோ?
7. (பஞ்ச) பூதத் திரிபுகளைப் பூதங்களாகவே கண் டால் அக்கணமே நீ உண்மையிற் கட்டறுந்து சொரூப நிலை பெறுவாய்.

8. ஸம்ஸ்காரங்களே ஸம்சாரமென்று அவையனைத் தையும் விட்டுவிடு. வாதினை நீக்கத்தாலேயே சம்சார நீக்கமாம். உள்ளவாறுள்ளது இந்நிலையே.

ஒன்பதாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் X.

1. காமப்பகையையும் இன்னற் பின்னலாம் பொருள் விருப்பையுமொழித்து, இவ்விரண்டிற்கும் முன்னதாம் தர்மத்தையும் விட்டு, அனைத்தினும் உதாசீனங் கொள்.
2. நண்பரும் நிலமுஞ் செல்வமும் வீடும் மனைவியுஞ் சுற்றமும் சம்பத்தனைத்தும் நாலேந்து நாட்களே. இதனையோர் கனவென மாயத் தோற்றமெனப் பார்.
3. எங்கெங்கே அவாவுளதோ ஆங்கே சம்சாரமென்றுணர். திடவைராக்கியமுற்று ஆசையற்றுச் சுகமே யிரு.
4. அவாவே பந்தம்; அஃதறுதலே முக்தி. உலகப் பற்றொழிதன் மாத்திரத்தால் அவ்வப்பொழுதே (ஆன்ம) அடைவின்புண்டாம்.
5. நீ ஒருவன், அறிவுமயன், தூயவன்; உலகோ அசத்துஞ் ஐடமுமாம். அவித்தையென்பது ஒன்றுமேயில்லை. ஆயினும் நீ அறிய விரும்புவதேன்.

6. பிறவிதொறும், ராஜ்யமும் மக்களும் பெண்டிரும் உடலும் சுகங்களும் (அவற்றிடை நீ) ஆர்வத்தோடிருந்தும் அழிந்தே போயின.
7. அறம் பொரு ளின்பம் யாவும் போதும்; உலகக் காட்டில் இவற்றால் மனம் அமைதியுறவில்லை.
8. எத்தனை பிறவிகள் தான் உடலாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் பாடுபடவில்லை? கருமம் துன்பம்; களைப்பைத் தருவது. ஆகலின் இப்போதாயினும் ஓய்ந்திரு.

பத்தாம் அத்யாயம்
முற்றிற்று.

அத்யாயம் XI.

1. ஆதலு மழிதலு மாம் திரிபு இயற்கையாலெனத் துணிந்தவன் திரிபற்றுத் துயரற்றுச் சுகமே அமைதியுறுவன்.
2. இறைவனே எல்லாம் புரிபவன், வேறெவரு மில்லைபென இங்கே துணிந்தவன் அவாவனைத் தும் அகத்தே நீங்க, சாந்தனாகி எதனிலுமொட்டான்.
3. சம்பத்தும் விபத்தும் (அவ்வக) காலத்தே விதியாலேயே வருவனவெனத் துணிந்தவன் பொறிகள் நிலைக்கப்பெற்று என்றும் நிறைந்தவனாய் ஒன்றையும் விரும்பான்: வருந்தவுமொட்டான்.

4. இன்ப துன்பங்களும் ஜனன மாணங்களும் விதிவசமெனத் துணிந்து, தன்னாலாவ தொன்று யிலையெனக்கண்டு கவலையற்றிருப்பவன் செய்தும் பற்றுமுன்.
5. நினைப்பாலன்றி வேறெவ்வாறுந் துக்கமிங்குற தெனத் துணித்து கவலைபற்று அனைத்தினும் ஆசை தீர்ந்தவனே இன்பமும் அமைதியு மெய்தி யவன்.
6. உடல் நானல்ல, என்னுடையதுமல்ல, அறிவே நான் எனத் துணிந்தவன் முக்தியுற்றவனே யென லாம். செய்துகையுஞ் செய்யாதகையும அவன் நினை யான்.
7. பிரமன் முகற் புழுவரை (அனைத்தும்) நானே யெனத் துணிந்தவன் அடைந்ததினின்றும் அடை யாததினின்றும் முற்றிலும் விலகித் திரிபற்றுத் தூயோனாயமைவன்.
8. பற்பல விந்தையதாம் இவ்வையம் ஒன்றுமே யின்றெனத் துணிந்தவன், ஒன்றுமே யிலதென வாதனையற்று (ஆகம்) விளக்கமாயமா யிலகுவன்.

பதினென்றும் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் XII.

1. முதலில் உடல் வினைகளிலும், பின்னர் வாக்மை வளர்ப்பதிலும், அதன் பின் நினைப்பிலும் வெறுப்புற்று அதனால் இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
2. சப்தாதி விஷயங்களில் உவகையின்மையாலும் ஆத்மாவின் காரணத்தைத் தன்மையாலும் (முறையே) விசேஷமும் ஏகாக்கிரமியின்றி இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
3. விபரீதத் தோற்றம் முதலியவற்றால் மனம் சிதறும்பொழுதே சமாதி முயற்சியுமென்னும் நியதியை யுணர்ந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
4. தள்ளுகலங் கொள்ளுகலு மின்மையாலும், அவ்வாறே உவத்தலும் நோதலு மின்மையாலும், பிரஹ்மமே! இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
5. ஆச்ரமம் ஆச்ரமமின்மை, நியானம், அகப்பற்றொழித்தல், என்னுமிவற்றால் வரு விகற்கங்கருதி இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
6. கரும முனைவு எவ்வாறு அநிபாமையினாலோ அவ்வாறே தான் அதைத் துறத்தலும் என்னுமில்லுண்மையை நன்குணர்ந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
7. நினையொத்ததை நினைப்புகின் அது நினைவுவடிவே யுறுதலின் பிரஹ்ம பாவனையையுந் துறந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.

8. இவ்வாறெவன் செய்வனே அவன் கிருத கிருத்யன். இவ்வாறே தன்னிய லெவன் சார்வ னே அவனே கிருத கிருத்யன் (செய்து முடித் தவன்).

பனிரண்டாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் XIII.

1. ஒன்றுமின்மையிலுள்ள தன்னிலையின்பம் கோவ ணமட்டுங் கொண்டவனுக்கு மின்மையின் தள்ள லுங் கொள்ளலுமின்றி இன்பமயமா யிருக்கின் றேன்.
2. சிலகால் உடல் வருந்துகிறது; சிலகால் நாவு நோகின்றது; சிலகால் மனம் துன்புறுகின்றது. ஆதலின் இவற்றை நீத்து விடுதலேநிலையிற் சுகமே யிருக்கின்றேன்.
3. உண்மையில் நான் எதையுஞ் செய்பவனலன் என்று நன்குணர்ந்து எப்பொழுது எதைச்செய்ய நேருகின்றதோ அதைச்செய்து இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.
4. உடல்பொருந்திய யோகிக்கே கருமம் கரும நீக்கம் பந்தம் முதலாம் பாவனைகள். யோகமும் வியோகமும் எனக்கின்மையின் இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.

5. இருத்தல் நடத்தல் படுத்தலால் எனக் கெழு
வும் ஆவதும் போவதுமில்லை. (ஆதலின்) நின்றும்
நடந்தும் படுத்தும் இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.
6. தூங்குவதால் யான் இழப்பதொன்றில்லை;
முயல்வதால் அடைவது மொன்றில்லை; ஆதலின்
அழிவும் உயர்வுமற்று இன்பமயமா யிருக்கின்
றேன்.
7. விஷயங்களிற் சுகம் முதலிபவற்றிற்குக் குறித்து
வடிவமின்மையைப் பலகாற் கண்டு, நல்லது தீய
திரண்டையும் நீத்து இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.

பதின்மூன்றாம் அத்யாயம்
முற்றிற்று.

அத்யாயம் XIV.

1. தப்பித்தவறி விஷயத்தை நினைந்தாலும் இயற்
கையில் எவன் நினைப்பற்றவனோ, தூயிலில் விழிப்
பூட்டப் பெற்றவன் போன்ற அவனே சம்சாரச்
சுழற்சியற்றவன்.
2. அவாவற்றுப் போயினகால் எனக்குச் செல்வ
மோ நட்போ விஷயப்பகையோ, தூலோ, அறி
வோ எங்குளது?
3. பாமாத்மாவும் ஈசனுமாகிய சாக்ஷி புருஷனை
யறிந்தபின் பந்த விடுதலையிலும் அவாவற்றதால்
முக்தி சிந்தை எனக்கில்லை.

4. உள்ளே விகற்பமொழிந்து வெளியே சுதந்தர
மாயுலவும் ஞானியின் - பித்தனது போன்ற - அவ்
வந் நிலைமைகளை அத்தகையோரே யறிவர்.

பதினான்காம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் XV.

1. ஸத்வ புத்தி உண்மை யுபதேசத்தாற் கிரு
தார்த்தகிருண். மற்றவன் ஆயுள் முழுதுந் தேடி
யும் மயங்குகிருண்.
2. விஷயச் சுவையறுதலே வீடு; விஷயச்சுவையே
பந்தம்; ஞானம் இவ்வளவே. இஷ்டப்படி செய்து
கொள்.
3. இவ் வுண்மை யறிவு வாசாலனும் மேதாவியும்
முபற்சிமிக்கவனுமாம் ஒருவனை ஊமையையும்
முழுமகனையுஞ் சோம்பேறியையும்போ லாக்குவ
தால் போக விருப்பினர் இதை விலக்குவர்.
4. உடல் நீ யல்லை; உடலுனக்கில்லை; புசிப்பவனும்
புரிபவனும் நீ யல்லை. நீ ஞானமயன். என்றும்
சாக்ஷி, தேவைபற்றவன். சுகமே வாழ்.
5. விருப்பும் வெறுப்பும் மனத்தி னியல்புகள்.
உனக்கோ என்றும் மனமில்லை. திரிபும் விகற்பமு
மற்ற ஞானாத்மாவே நீ. சுகமே வாழ்.

6. படைப்பனைத்திலுந் தன்னையும், தன்னிடம் படைப்பனைத்தையுங்கண்டு, நானெனதற்றுச் சுக மாயிரு.
7. கடலில் அலைகள்போல் எதனிடம் இவ்வுலகில குமோ அதுவே நீ; ஐயமில்லை. ஞான வடிவே! தாபமற்றிரு.
8. அன்புனே! நம்பு, நம்பு. இங்கே நீ மயங்காதே; மாயைக் கப்பாலாம் ஆக்மாவே, ஞானமயனாம் இறைவனே நீ.
9. குணங்கள் குழும் உடலே நிற்கிறது, வருகிறது, போகிறது. ஆக்மாவோ போவதும் வருவது மில்லை. ஆதைப்பற்றி என் வருந்துகிறாய்?
10. உடல் பிரளய முடிவுமட்டு மிருக்கட்டும்; இன் றே போகட்டும். ஞானமே வடிவாம் உனக்கு அத னால் ஆக்கமேது, அழிவேது?
11. வரையற்ற பெருங்கடலா முன்னிடம் உலகத் திரை இயல்பாகவே உதிக்கட்டும் அல்லது அடங் கட்டும் (அதனால்) உனக்குக் கூடுதல் குறைவில்லை.
12. அன்ப! ஞானமே நின் வடிவாகும். இவ்வுலகு உன்னிலும் வேறன்று. ஆதலின் யாருக்கெவ்வாறு எங்கே தள்ளலுங் கொள்ளலுமாங் கற்பனை?
13. அழிவற்றுத் தாய்தாய் அமைதியாயிலகும் ஓரே ஞானவானமாம் உன்னிடம் பிறப்பெங்கே, வினையெங்கே; அகந்தைகாணெங்கே (யுளது)?

14. எதை நீ கண்டாலும் ஒருவனும் நீயே அங்கு விளங்குகிறாய். பொன் மேகலைபுந் தோள்வளைபுஞ் சிலம்பும் பொன்னினும் வேறா யிலகுமோ?
15. இது நான். இது நானல்லவென்னும் பிரிவு பாட்டை முற்றிலுமொழித்து, அனைத்தும் ஆத்மா வேயெனத் துணிந்து, நினைப்பற்றுச் சுகமாயிரு.
16. உன்னை யுணராமையாலேயே அகிலமும் உண்டாகிறது. உண்மையில் நீ யொருவனே (இருக்கிறாய்). உனக்கயலாய்ச் சம்சாரியோ, சம்சார மற்றவனே ஒருவனுமில்லை.
17. இவ்வகிலமும் மயக்கமேயென்றி வேறன் றென்று துணிந்து, வாதனைபற்று, ஆன்ம விளக்க மாத்திரமாயிருப்பவன் எதுவுமில்லாததுபோலவே அமைதியுறுவன்.
18. பவசாகரத்தின்கண் ஒருவனே யிருந்தான், இருக்கிறான், இருப்பான். உனக்குப் பந்தமுமில்லை, முக்தியுமில்லை. செய்துமுடித்தவனாய்ச் சுகமாயிரு.
19. ஞானமயனே! சங்கற்ப விகற்பங்களால் சித்தங் குழம்பாதே. ஆனந்தவடிவாந் தன்னிடம் ஓய்வுற்றுச் சுகமாயிரு.
20. எங்கு மெக்காலுந் தியானத்தைப்பொழி. சித்தத் தென்னுங் கொள்ளற்க. நீ விடுபட்டவனாக, ஆத்மாவாகவே யிருக்கிறாய், நினைப்பாலாவதென்?

பதினைந்தாம் அத்யாயம்

முற்றற்று.

அத்யாயம் XVI.

1. பற்பல நூல்களைப் பன்முறை புகன்றலுங்
கேட்டாலும் அனைத்தையும் மறத்தலாலன்றித்
தன்னிலை யின்பம் உனக்கில்லை.
2. போகத்தையோ, கன்மத்தையோ, சமாதியை
யோ நீ சார்ந்திரு. ஆயினும், அறிஞ! அவாவனைத்
துமற்ற வுள்ளமே அளவிலா வுலகை யுனக்களிக்
கும்.
3. (விஷயங்களில்) உழலுவதால் யாவருந் தூன்
புறுகின்றனர். இதை யாரும் உணர்வதில்லை. புண்
ணியவாநொருவன் இவ்வுபதேசத்தாலேயே பே
ரின்பம் பெறுவன்.
4. (கண்ணை) இமைத்துத் திறத்தற்கும் எவன்
வருந்துவானோ சோம்பரிற் றலைசிறந்தவனும் அவ
னுக்கே இன்பம்; வேறெவர்க்குமில்லை.
5. அறம்பொரு ளின்பம் வீடுகல்பற்றி, இது
செய்தோம் இது செய்யவில்லை யென்னும் இரட்
டைகளினின்றும் மனம் விடுபடுமன்றே அது
அவாவற்றதாம்!
6. விஷயத்தை வெறுப்பவன் விரக்தன்; விஷயத்
தில் உழல்பவன் காமி. தள்ளலுங் கொள்ளலுமற்
றவன் விரக்தனுமாகான், காமியுமாகான்.

7. விசாரணையற்ற நிலைமையையே தலமாகக் கொண்ட ஸம்ஸாரப் புதரின் முனையாம் அவா வுயிர்த்துள மட்டுமே தள்ளலுங் கொள்ளலும் உள்ளவையாம்.
8. தொடங்குதலாற் பற்றும் விலகுதலால் வெறுப் புமே யுண்டாதலால் அறிஞன் இரட்டைகளற்றுக் குழந்தைபோல் இவ்வாறே நிலைத்திருப்பன்.
9. துன்பத்தைத் தொலைக்கும் விருப்பினால் அவா வற்றவன் உலகியலைத்துறக்க விரும்புகிறான். அவாவொழிந்து விடுதலைபுற்றோன் உலகிலிருந்தும் துன்புறன்.
10. எவனுக்கு முக்தியிலாயினும் விருப்புளதோ, அவ்வாறே உடலிலாயினும் எனதென்ப துள தோ, அவன் துயரையே நுகர்வோனேயன்றி ஞானியுபாகான், யோகியுமாகான்.
11. சிவனே, அல்லது ஹரியே, அல்லது பிரமனே யுனக்குபதேசனாயினும், அனைத்தையும் மறத்தலா லன்றிச் சுகநிலை நீ யெய்தாய்.

பதினாரும் அத்யாயம்
முற்றிற்று.

அத்யாயம் XVII.

1. உள்ள நிறைவும் இந்திரிய வமைதியும் பெற்றுத் தனிமையிலெவன் என்று மின்புறுவனோ, அவனே ஞானப்பயனையும் யோகப்பயிற்சியின் பயனையு மெய்தினான்.

2. ஒருவனாற் தன்னாலேபே பிரமாண்டத் தொடரலாம் நிறைந்துளபடியால் உண்மை யுணர்ந் தோன் இவ் வுலகில் எக்காலுந் துன்புறான்.
3. தளிரில் இன்புறும் யானைபை வேப்பிலை மகிழ் விபாததுபோலத் தன்னுளே யுவப்பவனை இவ்விஷ யங்களெவையும் என் றுங் களிப்பிக்கமாட்டா.
4. அனுபவித்த போகங்களில் வாதனையற் றிருப் பவனும் அனுபவியாதவற்றில் உதாசீனமாயிருப்ப வனுமாம் ஒருவன் உலகிலே கிடைத்தற் கரிய வன்.
5. இவ்வுலகில் போக விருப்பினரையும் மோகக்ஷ விருப்பினரையுங் காணலாம். போகமோகக்ஷ பிரண் டையும் விழையாப் பெரியரோ மிகவரியர்.
6. அறம் பொரு ளின்பம் வீடு வாழ்வு சாவு முத லிய எவற்றிலும் ஏதோவோர் பெருந்தகைக்கு வேண்டலும் வெறுத்தலுமில்லை.
7. (அவனுக்கு) உலகந் தொலைவதில் விருப்பு மில்லை; ஆஃ திருப்பதில் வெறுப்புமில்லை. அப் புண் ணியவான் நேர்ந்தவாறு வாழ்ந்து இன்பவடிவா யிருக்கிறான்.
8. இவ்வாறு மனமொழிந்த தன்யன் “இஞ் ஞானத்தாற் கிருதார்த்தனானே” னென்று பார்த்துங் கேட்டும் பரிசித்தும் முகர்ந்தும் அருந்தியும் சுகமாயிருப்பன்.

9. சம்சாரக்கடல் வறண்டவனது பார்வை குறியற்றும், செயல் உத்தேசமற்றும், பொறிகள் வேகமற்று மிருக்குந். விருப்பம் வெறுப்பும் அவனுக்கில்லை.
10. அவன் விழிப்பது முறங்குவது மில்லை. இமைப்பதுத் திறப்பது மில்லை; விடுபட்டோனிடமிலகும் பரசிலை பொன்றென்னே!
11. எங்குமவன் தன்னிலை நிற்பவனாய்த் தூயவகத்தினனாய்த் திகழ்வன். வாதனைபாவும் விலகிய முக்தனா பெங்கும் பிரகாசிப்பன்.
12. பார்க்துங் கேட்டுந் தொட்டும் முகர்ந்தும் உண்டும் ஏற்றும் புகன்றும் சென்றும் வேண்டல் வெறுத்தல்களினின்றும் விடுபட்ட முக்தனே பெரியோன்.
13. அனைத்தினுஞ் சுவையற்ற முக்தன் (எதையும்) தூற்றான்; புகழான், மகிழான், கோபியான் கொடுத்தல் வாங்கல் அவனுக்கில்லை.
14. காதலுறும் பெண்ணைக் கண்டும் அணுகிவருஞ் சாவைக் கண்டும் உளங் கலங்காது தன் நிலை நிற்கும் பெரியோன் முக்தனேயாவன்.
15. அனைத்தினும் சம திருஷ்டியுடைய தீரனுக்கு இன்பிலுந் துன்பிலும் ஆணிலும் பெண்ணிலும், ஐஸ்வரியத்திலும் ஆபத்திலும் எவ் விசேடமுமில்லை.

16. உலகச் சுழலற்றவனிடம் வருத்தத்தலில்லை. இரக்கமுமில்லை; செருக்கில்லை, தாழ்வுமில்லை; வியத்தலில்லை, குழப்பமுமில்லை.
17. முக்தன் விஷயங்களை வெறுக்கான், விழையவுமாட்டான். என்றும் பற்றற்ற வளத்தினனாய் நோந்ததையும் நேராததையும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான்.
18. அகத்தே யொன்றுமில்லான் எனக்கிரம் விசேஷம், நன்மை தீமையென்னும் விகற்பங்களை யுணரான். அவன் தணிப் பாதலை பொருந்தினான் போலும்.
19. நானெனதற்று (உண்மையில்) எதுவுமில்லை யெனத் துணிந்து, உள்ளே யவா வற்றாவன், செய்துஞ் செய்பா, தவனே.
20. அகந்தை நழுவிவன் மனம் ஒளி, மயல், கனவு, அறியாமை முகலியவற்று எகோவோர் நிலையற்றவனாவன்.

பதினேழாம் அத்யாயம்.

முற்றிற்று.

அத்யாயம் XVIII.

1. எதன் ஞானமுதித்தலும் மோகம் கனவு நிகரா மோ, இன்பமே வடிவாம் அவ் வமைதியொளி போற்றி!

2. உலகப்பொருள்கள் யாவையும் பெற்றுப் போகங்கள் செதிக்கப்பெறலாமாயினும், அனைத்தையுந் துறத்தலாலன்றிச் சுகவானாதல் இயலாது.
3. கடமையாங் கடுவெயிலின் அனலால் உள்ளம் பொசுங்கியவனுக்குச் சாந்தி யமுததாரைப் பொழிவை விட்டுச் சுகமெங்கேயுளது?
4. இப்படைப்பு கற்பனை மாத்திரமே; உண்மையிலொன்றுமில்லை. இருப்பையு மின்மையையும் உணருந் தன்மையோர்க்கு இன்மை பென்றுமில்லை.
5. விகற்பமும் வருத்தமும் மாறுதலும் மாசு மற்றதனது நிலை தொலையுமில்லை, அருகுமில்லை. ஆஃ தென்றும் அடையப்பட்டதேயாம்.
6. மயக்கமட்டும் விலகித் தம்மையே மீண்டும் பெற்றோர் பார்வை மூட்டமற்றுத் துயரற்றுத் துலங்குவர்.
7. “அனைத்துங் கற்பனையே; ஆக்மாவோ கடந்த பழம்பொருள்” என்றுணர்ந்த தீரன் சிறுவரைப்போல் என்ன பழகுவது?
8. தான் பிரஹ்மமென்றும், இருப்பு மின்பையுங் கற்பனைகளென்றும் துணிந்து அவாவற்றவன் எதை பறிவது? எதைச் சொல்வது? எதைச் செய்வது?
9. அனைத்தும் ஆக்மாவேயெனத் தீர்ந்து சும்மா விருக்கும் (மோனத்திருங்குப்) பேசுக்கு “அது நான், இது நானல்ல” என்னும் விகற்பங்கள் ஒழிந்தனவாம்.

10. அமைதியுற்ற யோகிக்கு விசேஷபயில்லை, ஏகாக் கிரதையுமில்லை; மேதையில்லை, மடமையுமில்லை; சுகமில்லை, துக்கமில்லை.
11. விகற்பமில்லாத் தன்னிலை யற்றோனுக்கு அரசாட் சியிலும் பிச்சை யெடுத்தலிலும், லாப நஷ்டங்களி லும் ஜனத்திரளிலுங் காட்டிலும் விசேஷமொன்று மில்லை.
12. “இதைச் செய்தோம், இதைச் செய்யவில்லை” என்னும் இரட்டையினின்றும் விடுபட்டயோகிக்கு அறம் பொரு ளின்பங்களும் விவேகமும் எங்கே யுள?
13. ஜீவன் முக்தனும் யோகிக்குக் கடமையேதுமே யின்றி. இதயத்தே பற்றுதலெதுவுமின்று. உள்ள வாற்றிருத்தலே இங்கவன் தொழிலாம்.
14. நினைப்பனைத்தின் முடிவிலே யினைப்பாறும் பெருந்தகைக்கு மோகமெங்கே, உலகெங்கே, தியானமும், விடுதலையுமெங்கே?
15. உலகைக் காண்பவன் அஃ தில்லையென்று சாதிக்கட்டும். (உலகைக்) கண்டுங் காணாதவனும் வாதனைபற்றவன் எதைச் செய்வது?
16. பரம்பொருளைக் கண்டவன் அப் பரமே நானெ னக் கருதுக. இரண்டாவதைக் காணாதவன் நினைப் பற்றவன்; எதை நினைவன்?

17. தன் விசேஷபத்தைக் காண்பவன் அதை யடக் குவன். பெரியார் விசேஷபமுறார். அடைதற் கொன்றின்மையின் அவர் எதைப் புரிவர்?
18. உலகத்தார்போல் நிலவினும் ஞானி அவர்களிலும் மாறுபட்டவன். தனக்குச் சமாதியையோ விசேஷபத்தையோ களங்கத்தையோ அவன் காணான்.
19. நினைப்பும் நினைப்பின்மையுமற்று, வாதனையற்று நிறைவுற்றிலகுபவன் உலகப்பார்வையிற் பல புரிந்தும் (உண்மையில்) ஏதுஞ் செய்பா தவனே.
20. எப்பொழு தெதைச்செய்ய நேருகிறதோ அதைச்செய்து சுகமாயிருக்குந் தீரனுக்குப் பிரவிருத்தியிலாயினும் நிவிருத்தியிலாயினும் கஷ்டமேயில்லை.
21. வாதனையற்றுப் பற்றற்றுக் கூட்டற்றுச் சூதந் தாமானவன் காற்றிற் சருகெனத் தொடங்கிய (பிராரப்த) வினையாலாவன்.
22. உலகியவற்றவனுக்கு எதனிடமுங் குளிப்போ ஏக்கமோ உண்டாகாது. அவன் என்று மகங்குளிர்ந்து உடலற்றவனெனச் சூடர்வன்.
23. மாசற்றுக் குளிர்ந்த ஷுத்தினைனுப்த் தன்னுளே மகிழும் தீரன் எதனையு மொழிக்கக் கருதான் அவனுக் கெங்கும் அழிவில்லை.
24. இயல்பாகவே உள்ளத் தொன் றுமிலனுப் நேர்ந்தவாறு நடக்குந் தீரனுக்குப் பாமரர்க்குள்ள மாணவமானங்கள் இல்.

25. இவ்வேலையைச் செய்வது உடலேயன்றித் தூயோனும் யானல்ல வென்னுங் கருத்தைப் பின்பற்றுபவன் செய்துஞ் செய்பாதவனே.
26. ஆர்வமற்றவன்போற் புரிவனாயினும் அவன் மூடனாகான். இன்பமயனும் ஜீவன்முக்தன் உலகிலுழலினும் திருமிகத் திகழ்வன்.
27. பற்பல ஆராய்ச்சிகளால் மிகக் களைத்து இளைப்பாறலுற்ற தீரன் எதையும் நினைபான், அறியான், கேளான், பாரான்.
28. சமாதியும் விசேஷபமு மின்மையின் ஞானி முமுக்ஷுவுமாகான், பாமரனுமாகான். (உலகம்) கற்பிதமென நிச்சயித்து (அதைப்) பார்க்குங்காலும் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறான்.
29. எவனுக்கு உள்ளே அகந்தையுள்ளதோ அவன் செய்யாநாயினும் செய்கிறான். அகந்தையற்ற தீரன் செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்பவிலலை.
30. முக்தனது உள்ளம் குழப்பமற்றுக் குதூகலமற்றுத் தொழிலற்று அசைவற்று அவாவற்று ஐயமற் றவிரும்.
31. ஆலோசிக்கவோ தொழிற்படவோ முற்படாதவுள்ளம் எக்காரணமுமின்றி (ஒரொருகால்) ஆலோசிக்கும், வேலைபுஞ் செய்பும்.
32. உண்மையை யுள்ளபடி கேட்கும் மூடன் மயக்க முறுகின்றான்; புத்திமாதோ மூடனைப்போல் ஒடுக்க முறுகின்றான்.

33. (சித்த) ஓர்மையையும் அடக்கத்தையும் மூடர் மிகப் பழகுவர். தூங்கியவன்போலத் தன்னிலை நிற்குந் தீரர் செயற்பால தேதுங் காணார்.
34. முயற்சியினாலோ முயற்சியின்மையினாலோ மூடன் அமைதியுறுவதில்லை. அந்நூலே உண்மை நிச்சயத்தினாலேயே சாந்தனாகின்றான்.
35. அப் பழக்கத்தையே மேற்கொண்ட மாந்தரும் உலகற்று நோயற்றுத் தூயவறிவாய் அன்பு நிறைவாய்த் திகழும் தம்மை யுணர்வதில்லை.
36. மூடன் அப்யாசவடிவாங் கன்மத்தால் விடுதலை பெறுவதில்லை. புண்ணியவானே ஞானத்தினாலேயே விடுபட்டு விகாரமற்று நிலைநிற்பன்.
37. அதுவாக விரும்புவதால் மூடன் அப் பரம்பொருளை யடைவதில்லை. தீரனே விரும்பாமலேயே பரம்பொருளே தானாயிருக்கின்றான்.
38. ஆகாரத்தைவிட்டு, அடையவிரும்பும் அவிவேகிகள் பிறவிச் சுழலைப் பெருக்குவர். துன்பவேராம் இப் பிறவியின் வேரையே அந்நூர் அறுத்துவிடுவர்.
39. சாந்தியடைய விரும்புமதனால் மூடன் சாந்தியுறுவதில்லை; தீரனே உண்மையைத் தேர்ந்து என்றும் மனமடங்கி யிருக்கின்றான்.
40. காட்சியைப்பற்றி நிற்பவனுக்கு ஆன்மப் பார்வை எங்குண்டாய்? தீரர் ஆதையு மிதையுங் காணாது அழிவறு மான்மாவையே காண்பர்.

41. தன்னுளே யமைதியுறுந் தீரனுக்கே என்னு
மியல்பாயிலகும் உண்மை யொடுக்கம் கட்டுப்பா
டியற்றும் மூடனுக்கு எங்ஙனம் நேரும்?
42. இருப்பை ஒருவன் நினைகிறான். மற்றொருவன்
ஒன்றுமில்லையெனக் கருதுகிறான். வேறொருவன்
இருபாவனைகளும்ற்று இவ்வாறே கலக்கமற்றிருக்
கிறான்.
43. மதிசெட்டவர்கள் மயக்கத்தால் இரண்டிலாத்
தூயவான்மாவை யுணராது (மனத்தால்) அதைப்
பாவிப்பதால் ஆயுள் முழுதும் அவர்களுக்கு
அபையதியில்லை.
44. முழுசுஷ்டின் புத்தி பிடிப்பற்றிருப்பதில்லை.
மூக்கனது புத்தியோ எக்காலுஞ் சற்றும் பிடிப்
பற்று அவாவுமற்றிலகும்.
45. விஷயப்புலிகளைக் கண்டு மிரண்டவர் அடைக்க
லம் நாடி மனோநிகரகமும் ஏகாக்கிரமும் பெற
வேண்டிச் சரேலெனக் குகையில் நுழைவர்.
46. (ஸம்ஸ்கார) வாதனைபற்ற சிங்கத்தைக் கண்டு
விஷய யானைகள் ஓசையின்றி ஓட்டமெடுக்கின்
றன; (ஓட) முடியாவிடற் கெஞ்சிப் பணிகின்றன.
47. உளம் பொருந்தியவன் சந்தேகமுறான்; மோ
ஷநாலைப் பேணான்; கண்டுங் கேட்டுந் தொடரும்
முகர்ந்தும் உண்டும் சுகம்போலிருப்பான்.

48. வஸ்து லக்ஷணத்தைக் கேட்டமாத் திரத்திற் புத்திதெளிந்து (மீண்டுங்) கலங்காதவன் ஆசாரம் அநாசாரம் உதாசீனம் (முதலாம்) எதையுங் காணான்.
49. அவன் களங்கமில்லாய் நல்லதோ கெட்டதோ எப்பொழுதெதைச் செய்ய நேருகிறதோ அப்பொழுதெதைச் செய்வன். அவன் செயல் குழந்தையி னது போன்றது.
50. சுதந்தரத்தாற் சுகப்படலாம். சுதந்தரத்தாற் பா மெய்தலாம். சுதந்தரத்தால் விடுதலைபெறலாம். சுதந்தரத்தாற் பரமபதமுறலாம்.
51. ஆன்மாவாந் தான் புரிபவனும் புசிப்பவனு மலனென ஒருவன் என்னுணர்கின்றானோ அன் றே மனநினைவனைத்தும் நசுத்தே போகின்றது.
52. கட்டற்றதாயினுந் தீரனது இயல்புநிலையே அழ கியது; அகத்தே யவாவுற்ற மூடனது செயற் கை யமைதி யன்று.
53. கற்பனையோய்ந்து பந்தமற்ற சுதந்தர மதியின ராந் தீரர் மஹா போகங்களுடனு மிலகுவர்; மலைக் குகைகளிலும் புகுவர்.
54. வேதியனையுந் தேவதையையுந், கேஷத்திரத்தை யும் வனிதையையும் அரசனையும் அன்பனையுங் கண்டும் வழிபட்டும் தீரனுக்கு இகயத்தே வாகுனை யாதுமிராது.

55. பணியாளர், மக்கள், பெண்டிர், பேரர், உறவினர் முதலோர் சிரித்து அவமதிப்பினும் டோகி சிறிதும் விகாரமுறான்.
56. அவன் மகிழ்ந்தாலும் மகிழ்ந்தவனாகான்; வருந்தினாலும் வருந்தியவனாகான்; அவனது விந்தை நிலைபவ்வதனை அத்தகையோரே யறிவர்.
57. செய்தாகவேண்டுமென்பதே சம்சாரம். குனிய (பூரண) வடிவினராய், வடிவற்றவராய்த் திரிபற்றுத் தாபமற்றிலகும் ஞானிகள் கடமைபக்காரனார்.
58. மூடன் (ஒன்றுஞ்) செய்யாவிடினுங் சூழப்பக்தால் எதனிலுங் கலங்குவான். சபர்த்தன் கடமைகளைச் செய்யுங்காலுங் கலங்கமாட்டான்.
59. விவசாரத்தின்போதும் மதி யமைதியுற்றவன் படுக்காலும் வந்தாலும் போனாலும் பகர்ந்தாலும் துகர்ந்தாலும் சுகமாகவே யிருப்பான்.
60. உலகர்போல் விவகரிப்பினுந் தனநியல்பாலே ளவன் இன்னலற்றானே, பெருபடுப்போற் கலக்கொணாதவனும் அவன் தாயரற் றெளிர்வன்.
61. வினை நீக்கமும் முழுமகனுக்கு ஓர் வினையாக விளைகிறது. தீரனுக்கோ வினையும் வினைநீக்கத்தின் பயனை நல்கும்.
62. விஷபங்களிடம் வெறுப்பைப் பெரும்பாலும் அஞ்ஞானியிடங் காணலாம். உடலின் மீதே யவாவற்றவனுக்கு ஆசையேது, வைராக்கியமேது?

63. அஞ்ஞானியின் நோக்கு எப்போதும் நினைப்பு மறப்புகளில் அழுந்தியிருக்கும். தன்னிலையற்றோனது நோக்கோ விஷயங்களை நினைத்தும் நினை யாத தன்மையதாம்.
64. எம் முயற்சியிலும் விருப்பற்றுக் குழந்தைபோ லொழுஞ் தூபோனும் மௌனி வினையாற்றுவங் காலும் பற்றுறன்.
65. பார்த்துங் கேட்டும் பரிசுத்தும் முகர்ந்துங் உண்டும் அகத்தே யவாவிலனாப் நிலைமையாவிலும் நடு நிலைமையனாபிலகும் ஆகம் ஞானிபே புண்ணிய சாலி.
66. வானம்போலென்றுக் திரிபற்ற தீரனுக்கு உல கச் சழுலேது, தோற்றமேது, அடைவேது, அதன் சாதனமேது.
67. விஷயங்களை நீத்து வரையற்ற பாத்தில் இயற் கை நிலையற்றோன் தற்சுவை நிறைவு வடிவனாய்ச் சிறப்பன்.
68. இதுபற்றிப் பலவாறுரைத்தென்? உண்மை யுணர்ந்த பெரிபோர் போகத்தையோ மோகதக் கையோ கோரார்; எப்போதும் எதனிடமுங் களிப் பெய்தார்.
69. பெயரளவாய் வெளிக் தேகான்றும் மஹத் (தத் துவம்) முகநாத் துவித வலகைத் துறந்து தூய வறிவாயினோர்க்குக் கடமையொன் றெஞ்சியுள கோ?

70. மயக்கத்துதித்த இதுவெலாம் யாது மன்றென
நிச்சயித்துக் குறியற்றுச் சுடருந் தூயோன் இயல்
பாகவே அமைதியுறுவன்.
71. தூய சுடர் வடிவனாப்க் காண்பொருளேதுங்
காணாதுக்கு விதியேது, விரக்தியேது, துறவேது,
அடக்கமேது?
72. எல்லையிலாப் பொருளாய்ச் சுடர்பவனாய்ப்
படைப்பையே காணாகவனுக்குக் கட்டேது, விடு
தலையேது, சுகமேது, துக்கமேது?
73. (உண்மை) அறிவு (உதிக்கு) மட்டுமே தோன்
றும் படைப்பின் மாயையே பற்பலவாயுளது.
(இதை புணர்ந்த) ஞானி நானெனதற்று அவாவற்
றிலகுவன்.
74. அழிவுந் தாபமுமற்ற தன்னையே காணும் மௌ
னிக்கு அறிவேது, அகிலந்தானேது, உடலேது,
நானெனதேது?
75. மனோ நிகரகம் முதலாங் காரியத்தை அஞ்
ஞானி கைவிடுவனேல் அக்கணமே அவன் மனோ
ராஜ்யங்கள் புரிந்து வீண் வார்த்தையாட நேரும்.
76. மந்தன் உண்மைப் பொருளைக் கேள்வியுற்று
மடமை யொழிவதில்லை; முயற்சியால் வெளியே
விகற்பமற்றவனெனவும் உள்ளே விஷய சபல
னாகவு மிருப்பன்.

77. ஞானத்தாற் கருமங் கழன்றவன் உலக நோக்
கிற் கருமம் புரிந்தாலும், எதனையுஞ் செய்யவோ,
சொல்லவோ அவனுக்கு அவசியம் நேருவதே
யில்லை.
78. என்றும் விகாரமற்றுத் தாப நோயற்ற தீர
னுக்கு இருளேது, ஒளியேது, எங்கேனுஞ் சற்றே
லும் அழிவவனுக் கேது?
79. தன்மை புரைக்கொணாதவனும், தன்மையிலனு
மாகிய யோகிக்குக் தீரமேது, விவேகமேது, தாப
மின்மைதானேது?
80. வானுலகில்லை, நாகமுமில்லை, ஜீவன்முக்தியி
லவேயில்லை. மிக மிகக் கூறுதலேன்? யோக நோக்
கில் யாதுமே யில்லை.
81. தீரனது சீதள சித்தம் அமுதம் பெருகுவதாம்,
எவ்வடைவையும் அவன் வேண்டான்; அடைய
வில்லை பென்றும் வருந்தான்.
82. அவாவற்றவன் அமைதியுள்ளவனைப் புகழான்;
தீயவனை யிகழவுமாட்டான்; இன்ப துன்பங்களிற்
சமனாய் நிறைந்தவனாய்ச் செய்தற்குரிய தெதனை
யுங் காணான்.
83. தீரன் உலகியலை வெறுக்கான்; ஆத்மாவைக்
காணவும் விரும்பான். உவத்தல் வெருளல் முற்
றலு மற்றவனும் அவன் செத்தவனலன், பிழைத்
திருப்பவனுமலன்.

84. ஞானி மக்கள் மனை முதலிய நட்பற்றவனாய் விஷயங்களி லவாவற்றவனாய்த் தனதுடலினுங் கருத்தற்றவனாய் எதனையும் விழையாதவனா யொ ளிர்வன்.
85. உற்றதைக் கொண்டு பிழைப்பவனும், நாடெங் கும் யதேச்சையாய் நடப்பவனும், அஸ்தமித்த விடத்திற் படுப்பவனுமான் தீரனுக்கு எங்கும் சந் தோஷமே.
86. தன்னிலையாம் பூமியில் இளைப்பாறி உலகிய லனைத்தையும் மறந்த மஹாத்மாவுக்கு உடல் விழுந்தாலு மெழுந்தாலும் (அதுபற்றிக்) கவலை யில்லை.
87. ஒன்றுமில்லாய், இச்சைபோ லுலவுபவனாய், இரட்டையற்றவனாய், ஐப மறுந்தவனாய், எதனி லும் பற்றிலனாய்த் தானாய்த் தனித்தின்புறுவன் ஞானி.
88. தீரன் மமதையற்றவனாய், மண்ணுங் கல்லும் பொன்னுஞ் சமனாய், இதயக்கட்டு அறவே யறுந் தோனாய், ராஜக தாமத (குண)ங்கள் சிதறப்பெற்ற வனா யிலகுவன்.
89. எதனிலும் நாட்டமற்றவனுக்கு உன்னத்தே வாதனை யாது மிராது. விடுதலைபுற்று நிறைவுற்றோ ருக்கு எவரையே நிகரென்பது?
90. அறிந்து மறியான், பார்த்தும் பாரான், பேசியும் பேசான் - வாதனையற்றவனினும் வேறு யார்?

91. பிச்சைக்காரனாயினும் அரசனாயினும் எவன் அவாவற்று, அனைத்திலும் நல்லது கெட்டதென்னும் எண்ணமற்றானோ அவனே சிறந்தவன்.
92. கள்ளமிலா நேர்மையனாய் வாழ்க்கை பயனுற்ற யோகிக்குச் சுதந்தரமேது, ஒடுக்கமேது, தத்துவ நிச்சயந்தர நேது?
93. தன்னுளே இளைப்பாற் நிறைவெய்தி ஆசையற்றுத் துயரற்றவன் உள்ளே மனுபவிக்குமதை எப்படி பெவருக் குரைப்பது?
94. எவ்வெந் நிலையிலுந் திருப்தியுறுந் தீரன் தூங்கியுந் சுழுத்தியுறன்; கனவிலுந் தூக்கமுறன்; விழிப்பில் விழிப்புமுறன்.
95. ஞானி நினைவுற்றனும் நினைவற்றவன்; புலன்களோடிலகினும் புலனற்றவன்; புத்திமானாயினும் புத்தியற்றவன்; அகந்தையோடிலகினும் அகந்தையற்றவன்.
96. அவன் சுகியுமல்ல தூக்கியுமல்ல, பற்றற்றவனுமல்ல பற்றுளோனாமல்ல, முமுக்ஷுவுமல்ல முக்தனுமல்ல, சற்றேனும் எதுவுமாகான்.
97. தன்மனமவன் குழப்பத்திற் குழம்பான்; சமாதியி லொடுங்கான்; ஜடத்தன்மையிலும் ஜடனாகான்; மேதைமிகுந்தும் பண்டிதனாகான்.
98. உள்ளவாறு தன்னிலை நின்ற முக்தன் செய்ததின்னின்றும் செய்பவேண்டியதின்னின்றும் விடுபட்டான். அவாவற்று எங்குஞ் சமனமவன் செய்யாததையோ செய்ததையோ நினையான்.

99. அவன் வணங்கப் பெறுங்கால் மகிழ்தலும்
வைதலுறுங்கால் வெகுளலுஞ் செய்யான். சாவின்
பாற் சற்றும் பதஞ்ஞன்: வாழ்க்கையிலுங் களி
யான்.

100. புத்தி யமைதியுற்றவன் ஜனக்கூட்டத்திற்கோ
காட்டிற்கோ ஓடமாட்டான். அவன் எங்கெங்
குஞ் சமனாய் உள்ளவாறே நிலை நிற்பன்.

பதினெட்டாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அத்யாயம் XIX.

1. தக்வானுபவ ஞானமாம் முள்வாங்கி கொண்டு
மனத்தகத்தினின்று பல்வகை யாலோசனைகளாம்
முட்களை வெளியெடுத்தேன்.
2. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்கு அறம்
பொரு ளின்பங்க ளேது? விவேக மேது? துவித
மேது? அத்துவித மேது?
3. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்கு இறப்
பெதிரவு நிகழ்வுக ளேது? இடமேது? என்றென்று
மென்பதேது?
4. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்கு ஆக்மா
வேது? அனாக்மாவேது? நன்மை தீமைகளேது?
நினைப்பும் நினைப்பின்மையு மேது?

5. சுய மஹிமையில் நிலைத்துள்ளவெனக்குக் கனவேது, துயிலேது, விழிப்பேது, துரியமேது, பயமேது?
6. சுய மஹிமையில் நிலைத்துள்ளவெனக்குத் தொலையேது, அருகேது, வெளிபேது, உள்ளேது, தூலமேது, நுட்பமேது?
7. சுய மஹிமையில் நிலைத்துள்ளவெனக்குச் சாவேது, வாழ்வேது, உலகங்களேது, உலகியலேது, ஒடுக்கமேது, சமாதியேது?
8. ஆக்மாவில் அமைதியுறு மெனக்குப் பேறுகள் மூன்றின் கதை போதும்! யோக வரலாறும் ஞான வரலாறும் போதும்! போதும்!

பத்தொன்பதாம் அத்யாயம்

முற்றற்று.

அத்யாயம் XX.

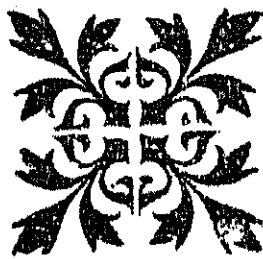
1. மையற்ற என் சொரூபத்தில் பூதங்களேது, உடலேது, பொற்களேது, மனமேது, சூனியமேது, அவாவின்மை யேது?
2. என்று பிரட்டையிலா வெனக்குச் சாத்திரமேது, ஆக்ம ஞானமேது, நினைப்பிலா மனமேது, நிறைவேது, அவாவின்மையேது?

3. அறிவறியாமைகளேது, நானேது, இதுவேது, எனதேது, பந்த முக்திகளேது? சொரூபத்திற்கு வடிவேது?
4. என்றும் வசுக்கொணுகதிற் பிராரப்த வினைகளேது, ஜீவன்முக்தி யேது, விதேக முக்தி யேது?
5. புரிபவனேது, புசிப்பவனேது, வினையிலா விளக்கமேது? எக்காலங் குணமற்ற வெனக்கு அபரோக்ஷமும் அதன் பயனு மேது?
6. நானேயாம் ஒரே சொரூபத்தில் உலகெங்கே, முமுக்ஷுவும் போகியும் ஞானியும் பத்தனும் முக்தனும் மெங்கே?
7. நானேயாம் ஒரே சொரூபத்திற் படைத்தனும் அழித்தலுமேது? சாதித்தற் குரியதும் சாதனையும் சாதகனும் சித்தியுமேது?
8. அற்பவனும் அந்நெறியும் அற்பொருளும் அறிவுமேது? என்றந் தூயோனாமெனக்கு ஒன்றென்பதும் ஒன்றுமில்லை யென்பது மேது?
9. என்றும் வினையிலா வெனக்குச் சிதறலுங் குவிதலுமேது? அறிவறியாமைகளேது? மகிழ்வுந் துயருமேது?
10. எப்போதும் நினைப்பிலா வெனக்கு இவ் விவகாரமேது? அப் பாமார்த்தமேது? சுக துக்கங்களேது?

11. என்றும் மாசிலாவெனக்கு மாயையேது, சம்
சாரமேது, விழைவும் வெறுப்புமேது? ஜீவனும்
அதுவெனும் பிரமமுமேது?
12. மாறும் பரம்பொருளினும் வேறலாதென்றுந்
தானுயிருக்கு மெனக்குப் பிவிருத்தியேது, நிவி
ருத்தியேது? பந்தமேது, விடுதலையேது?
13. உபாநியற்ற சிவமா மெனக்கு உபதேசமேது,
சாத்திரமேது? சீடனேது, குருவேது, அடைதற்
குரிய பேறுகா னேது?
14. இருப்பேது, இன்மையேது, ஒன்றேறதிசண்
டேது? பலவாறப்படிக்கூறுவதெதற்கு? எனக்கு
முன் ஏதுமேயில்லை.

இருபதாம் அத்யாயம்

முற்றிற்று.

அஷ்டாவக்ர கீதை
பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்
XII	21	பரல்	பால்
XVI	12	உபதேசசிப்பதா-	உபதேசசிப்பதா.
2.	11	நிச்சய	நிச்சய
„	17	முக்கனே ,	முக்கனே;
7	11	நெடுங்கலும்	நெடுங்கலும்
„	22	பொருள்	பொருள்
8	5	அலைகள்	அலைகள் போல்
„	8	மிசுந்	மிசுந்
9	16	தூன்பமுமில்லை;	தூன்பமுமில்லை,
15	24	விரும்புவதேதன்	விரும்புவதேதன்?
18	17	விகற்கங்	விகற்பங்
22	14	நே	நே வின்நே
23	4	நான்.	நான்,
24	20	அவாவற்றதாம்!	அவாவற்றதாம்.
25	17	தேசகன	தேசகன
26	1	பே	பே
„	4	தளிரில்	நச்சங் குருக்துண்டு
27	7	பொன்	பொன்
„	16	கோபியான்	கோபியான்;
„	19	தன்னிலை	தன்னிலை
„	23	ஐஸ்	ஐச்
28	15	மனம்	மனம்,
„	16	வற்று	வற்ற
30	3	துக்கமி	துக்கமுமி
„	22	காணுகவன்	காணுகவன் —
„	23	பற்றவன்;	பற்றவன் —
31	15	கட்ட	கட்ட
33	5	முடன்	முடன்
39	22	வெருளல்	வெருளல்

